

PROLOG:

Screening

Onsdag den 13. marts 2013

Lyset i salen dæmpes. Tilskuerne bliver stille.

PÅ DEN STORE FLADSKÆRM: *Med ujævn, gul skrift på sort baggrund:*

STORMEN
Af William Shakespeare
opført af
Fletchers Fængselstrup

PÅ SKÆRMEN: *Et håndskrevet skilt holdt op mod kameraet af oplæser, der er iført kort, lilla fløjlskappe. I den anden hånd en fjerpen.*

SKILT: EN PLUDSELIG STORM

OPLÆSER: Hvad I skal se, er en storm til havs:

Vinde der hviner, søfolk der stønner,
Rejsendes eder, for det bliver værre:
I hører skrig som i marers ridt,
Og alt er ej godt, men snarere skidt,
Så' det sagt.

Griner smørret.

Nu går vi krig med første akt.

Han gestikulerer med fjerpenen. Klip til: Torden og lynild, i snabelsky, screen-grab fra Tornado-Kanalen. Standardoptagelse af bølger. Standardoptagelse af regn. Lyd af hylende vind.

Kamera zoomer ind på legetøjssejlbåd, der hugger op og ned på et blåt bade-forhæng af plastic med fisk på; bølgerne frembringes af hænder nedenunder.

Nærbillede af Bådsmanden med sort strikhue. Vand kastes på ham offscreen.

Han bliver gennemblødt.

BÅDSMANDEN: Lad det gå lidt villigt, ellers løber vi på grund!

Hurtigt! Hurtigt!

Fart på! Fart på!

Kom nu i sving,

Gør jeres ting,

Trim så den dug,

Få armen i brug,

Hvis ej I vil ende i hvalfiskens bug.

STEMMER FRA KULISSEN: Vi drukner alle til hobe!

BÅDSMANDEN: Af vejen, I skvat! Der er ej tid til pjat.

En spandfuld vand rammer ham i ansigtet.

STEMMER FRA KULISSEN: Hør mig nu lige? Hvad skal jeg sige?

Er vi dog ikke kongelige?

BÅDSMANDEN: Fart på! Er bølgen da i ro?

Vinden hylér, regnen skyller,

Og alt, hvad I gør, er at stå der og glo!

STEMMER FRA KULISSEN: Du klynker!

BÅDSMANDEN: Du er en idiot!

STEMMER FRA KULISSEN: Vi er fortabte!

STEMMER FRA KULISSEN: Vi synker.

Nærbillede af Ariel med blå badehætte og changerende skibriller; han har blå makeup på den nederste del af ansigtet. Han er iført en gennemsigtig plastic-regnfrakke med mariehøns, bier og sommerfugle på. Bag hans venstre skulder

er der en underlig skygge. Han ler lydløst, peger opad med sin højre hånd, der er omsluttet af en blå gummihandske. Lynglimt, tordenbrag.

STEMMER FRA KULISSEN: Lad os bede en bøn!

BÅDSMANDEN: Hvad var det? Et støn?

STEMMER FRA KULISSEN: Vi går ned! Vi får fred!

Aldrig skal vi gense vor konge, vor mand!

Hop over bord og tag jer mod land!

Ariel kaster hovedet tilbage og ler henrykt. I hver af sine blå gummihænder holder han en kraftig lommelygte, som er sat til at blinke.

Skærmen bliver sort.

EN STEMME FRA SALEN: Hvad?

EN ANDEN STEMME: Strømmen er gået.

EN TREDJE STEMME: Det må være snestormen. En ledning er faldet ned et sted.

Totalt mørke. Konfus støj uden for salen. Råben. Skud bliver affyret.

EN STEMME FRA SALEN: Hvad foregår der?

STEMMER UDEN FOR SALEN: Alle til cellerne! Alle til cellerne!

EN STEMME FRA SALEN: Hvem har kommandoen her?

Yderligere tre skud.

EN STEMME FRA SALEN: Forhold jer i ro! Stille!

Duk jer! Bliv, hvor I er.

I

TIDENS MØRKE AFGRUND

1. Forstrand

Mandag den 7. januar 2013

Felix børster tænder. Så børster han sine andre tænder, gebisset, og skubber det ind i munden. På trods af det lag af lyserødt klæbemiddel, han har lagt på, passer det ikke særlig godt; måske krymper hans mund. Han smiler: illusionen om et smil. Forstillelse, falskhed, men hvem skulle vide det?

Der var engang, hvor han ville have ringet til sin tandlæge og fået en tid, og den luksuøse kunstlæderstol ville have været hans sammen med det interesserede ansigt, der lugtede af pebermyntemundskyl, og de ferme hænder, der brugte skinnende instrumenter. *Åh ja, jeg kan se problemet. Bare rolig, det skal vi nok få ordnet for Dem.* Som når han afleverede sin bil til eftersyn. Måske blev han endda begunstiget med musik i et sæt hovedtelefoner og en beroligende pille.

Men han har ikke råd til den slags professionelle justeringer nu om dage. Hans tandpleje er på et minimum, så han må finde sig i sine upålidelige tænder. Desværre, for det er lige det, der mangler til hans kommende finale: en protese-nedsmeltning. *Vor shvælgen er forbith. I, vor shkuespillere ...* Skulle det ske, ville ydmygelsen være total; bare tanken om det får selv hans lunger til at rødme. Hvis ikke ordene er perfekte, stemmeføringen præcis og modulationen finpudset, ryger fortryllelsen. Folk vil begynde at sidde uroligt i sæderne, de hoster og går hjem i pausen. Det er den visse død.

“Mi-my-mo-muu,” siger han til det tandpastaplettete

spejl over køkkenvasken. Han sænker øjenbrynene og skyder kæben frem. Så smiler han: et smil som fra en chimpanse, der er trængt op i en krog, lige dele vrede, trussel og modløshed.

Hvor er han faldet dybt. Gassen er gået af ballonen. Reduceret til næsten ingenting. Han prøver at holde sammen på dette usle liv, hvor han bor i en elendig rønne, uset i en glemt afgrund; mens Tony, den selvpromoverende, skabagtige lille skid, spankulerer omkring med de fine og tyller champagne og guffer kaviar, lærketunger og helstegt pattegris, går til gallafester og svælger i beundring fra sit følge af spytlikkere og lakajer ...

Engang Felix' lakajer.

Det nager ham. Det tærer på ham. Det ulmer af hævn-tørst. Hvis bare ...

Så er det godt. *Ret ryggen*, beordrer han sit grå spejlbillede. *Bid det i dig*. Han er uden at kigge godt klar over, at han er ved at få ølmave. Måske burde han få sig et brokbind.

Skidt med det! Træk maven ind! Arbejdet venter; der er planer, der skal lægges, fiduser, der skal udtænkes, skurke, der skal vildledes! *Bispens gipsgebis. Stativ, stakit, kasket. Kække kæppe knækker næppe.*

Sådan. Ikke en eneste forkludret stavelse.

Han kan stadig godt. Han skal nok klare det, alle forhindringer til trods. Først charmere bukserne af dem, ikke at han ligefrem ville nyde dét syn. Fortrylle dem med magi, som han siger til sine skuespillere. *Lad os få gang i magien!*

Og lad os så mase den ned i halsen på den luske, forskruede skiderik til Tony.

2. Min høje trolddom

Den luskede, forskruede skiderik til Tony er Felix' egen skyld. Eller mest hans skyld. I løbet af de sidste tolv år har han ofte bebrejdet sig selv det. Han gav Tony for meget spillerum, han havde ikke overblik nok, han kiggede ikke hen over Tonys moderigtige, polstrede, nålestribe skulder. Han opdagede ikke tegnene, sådan som enhver med bare en smule hjerne og ørerne slået ud sikkert ville have gjort. Hvad værre var: Han havde stølet på den hjerteløse, stræberiske, intrigante spytslikker. Han var faldet for skuespillet: *Lad mig ordne det for dig, uddelegér opgaverne, send mig derhen i stedet for*. Hvor havde han dog været dum.

Hans eneste undskyldning var, at han havde været distraheret af sorg dengang. Han havde for nylig mistet sit eneste barn, og det på ganske frygtelig vis. Hvis bare han havde, hvis bare han ikke havde, hvis bare han havde været klar over ...

Nej, det er stadig for smertefuldt. Lad være med at tænke på det, siger han til sig selv, mens han knapper sin skjorte. Gem det langt væk. Lad som om det blot var en film.

Selv om den ting, han ikke må tænke på, ikke var sket, ville han højst sandsynligt alligevel være faldet i baghold. Han havde fået for vane at lade Tony styre den kedsommelige afslutning på forestillingerne, for når alt kom til alt, var Felix kunstnerisk leder, hvilket Tony blev ved med at minde ham om, og han var på toppen. Eller det skrev de i hvert fald hele tiden i anmeldelserne; og derfor burde han lægge sit fokus på de store ambitioner.

Og hans ambitioner var sandelig også store. At skabe de mest overdådige, de smukkeste, mest imponerende, mest opfindsomme, mest ærefrygtindgydende teateroplevelser nogensinde. At hæve niveauet helt op til Månen. I hver eneste forestilling skabe en oplevelse, som ingen blandt publikum nogensinde ville glemme. At fremmane et kollektivt tilbageholdt åndedræt, det kollektive suk; at få publikum til at gå vakkende ud, når forestillingen var slut, som om de var berusede. At få Makeshiweg-festivalen til at blive målestok for alle andre og mindre spektakulære teaterfestivaler.

Det var bestemt ikke en dårlig målsætning.

For at nå dem, havde Felix samlet de dygtigste folk i kulisserne, han overhovedet kunne lokke til at være med. Han havde hyret de bedste, han havde inspireret de bedste. Eller i hvert fald de bedste af dem, han havde råd til. Han havde nøje udvalgt de tekniske gnomer og drillenisser: lysdesignerne og lydteknikerne. Han havde rekrutteret sin tids mest beundrede scene- og kostumedesignere, eller de af dem, han havde kunnet overtale. Alle sammen måtte de være blandt de allerbedste og bedre end det. Om muligt.

Så han havde manglet penge.

At finde pengene havde været Tonys opgave. En mindre opgave. Pengene var kun et middel til at nå målet, og målet havde været det ophøjede, og det havde de været helt og aldeles enige om. Felix var den højtflyvende magiker, Tony den jordbundne altmuligmand, skaffedyret. Det havde virket som en passende opdeling af arbejdsopgaverne, når man så på deres respektive evner. Som Tony selv havde udtrykt det, burde de hver især gøre det, de var bedst til.

Idiot, hudfletter Felix sig selv. Han havde ikke fattet en brik. Han var måske nok på toppen, men toppen er altid faretruende. Fra toppen kan det ikke gå i andre retninger end nedad.

Tony havde været alt for ivrig efter at befri Felix for de ritualer, han afskyede, som for eksempel at gå til cocktailparties og fedte for sponsorer og mæcener, fraternisere med bestyrelsen og søge tilskud fra de forskellige statslige instanser såvel som at udarbejde driftsrapporter. På den måde – sagde Tony – kunne Felix hellige sig de ting, der virkelig betød noget, som sine indsigtsfulde manuskriptnoter og nyskabende idéer til lyssætning samt den præcise timing af dryssene med glimmerkonfetti, som han havde gjort så genial brug af.

Og hans instruktørindsats, selvfølgelig. Felix havde altid planlagt en eller to opsætninger hver sæson, som han selv instruerede. En gang imellem spillede han endda selv en central rolle, hvis der var én, han følte sig tiltrukket af. Julius Cæsar. Kongen af Skotland. Lear. Titus Andronicus. Hver og en af disse roller havde været triumfer for ham! Ligesom alle hans opsætninger!

Eller triumfer for anmelderne, selv om tilskuerne og endda mæcenerne havde været utilfredse fra tid til anden. Den næsten nøgne, voldsomt blødende Lavinia i *Titus* var for ubehageligt livagtig, havde de jamret; selv om, hvilket Felix også havde påpeget, hun var mere end retfærdiggjort i originalteksten. Hvorfor skulle Perikles sættes op med rumskibe og rumvæsener i stedet for sejlskibe og fremmede lande, og hvorfor skulle månegudinden Artemis optræde med en knælers hoved? Men – sagde Felix til sit eget forsvar til bestyrelsen – det var faktisk fuldkommen passende, hvis man tænkte grundigt over det. Og Hermiones tilbagekomst til livet som vampyr i *Vintereventyret*: Den havde folk rent faktisk buhet ad. Felix havde været begejstret: Hvilken effekt! Hvem havde ellers nogensinde gjort det? Hvor der er buhråb, er der liv!

Disse eskapader, disse kreative vidundere, disse triumfer havde været udspring af en tidligere Felix' fantasi. De havde

været udtryk for en festrus, for overflod af lykke. I tiden lige før Tonys kup havde tingene ændret sig. De var blevet formørket, og det så pludseligt. *Hyl, hyl, hyl ...*

Men han kunne ikke hyle.

Hans kone, Nadia, var den første, der forlod ham, knap et år efter at de blev gift. Det var et sent ægteskab for ham, og også uventet. Han anede ikke, at han evnede den form for kærlighed. Han var kun netop begyndt at udforske hendes dyder, kun lige ved rigtigt at lære hende at kende, da hun var død af en voldsom stafylokokinfektion umiddelbart efter at have født deres barn. Sådan noget skete indimellem til trods for moderne lægevidenskab. Han prøver stadig at genkalde sig synet af hende, se hende klart for sig endnu en gang, men som årene var gået, havde hun stille og roligt bevæget sig væk fra ham, var blegnet som et gammelt polaroidfoto. Nu er hun ikke stort andet end et omrids; et omrids, han udfylder med vemod.

Dermed var han alene med sin nyfødte datter, Miranda. Miranda ... Hvad skulle han ellers have kaldt en moderløs, lille pige med en midaldrende, hengiven far? Det var hende, der havde afholdt ham fra at synke ned i kaos. Han havde holdt sammen på tingene, som han nu bedst kunne, hvilket ikke var alt for godt; men han havde dog klaret det. Han havde hyret nogen til at hjælpe sig, naturligvis – han havde brug for kvindelig støtte, for han vidste intet om det praktiske i forbindelse med at drage omsorg for et spædbarn, og på grund af sit arbejde kunne han heller ikke være hos Miranda hele tiden. Men han havde tilbragt hvert eneste ledigt øjeblik, han kunne, sammen med hende. Også selv om der ikke havde været mange ledige øjeblikke.

Han havde været fortryllet af hende fra starten. Han havde våget over hende og været fuld af forundring over hende. Så

perfekt: hendes fingre, hendes tæer, hendes øjne. Så vidunderlig! Så snart hun kunne tale, havde han endda taget hende med hen på teatret; og hun var så kvik. Hun sad der og sugede det hele til sig uden at være urolig eller kede sig, sådan som en mindre begavet toårig ville have gjort. Han havde haft så store planer. Når hun blev større, skulle de rejse sammen; han ville vise hende verden. Der var så meget, han kunne lære hende. Men så, i en alder af tre år ...

Høj feber. Meningitis. De havde prøvet at få fat på ham, kvinderne, men han havde været til prøve med strenge ordrer om ikke at blive afbrudt, og de havde ikke vidst, hvad de skulle gøre. Da han endelig kom hjem, flød de sanseløse tårer, og derpå fulgte køreturen til hospitalet, men det var for sent, alt for sent.

Lægerne havde gjort alt, hvad de kunne. Hver eneste banalitet var blevet fremsat, hver eneste undskyldning givet. Men intet havde virket, og så var hun væk. Gået bort, som de plejede at sige. Men gået bort hvorhen? Hun kunne ikke bare være forsvundet fra universet. Det havde han nægtet at tro på.

Lavinia, Julie, Cordelia, Perdita, Marina. Alle de fortabte døtre. Men nogle af dem var blevet fundet igen. Hvorfor så ikke hans Miranda?

Hvad stiller man op med en sådan sorg? Den var som en gigantisk sort sky, der bulnede op ude i horisonten. Nej, den var som en snestorm. Nej, den var ikke som noget, han kunne udtrykke med ord. Han kunne ikke se den i øjnene. Han var nødt til at forvandle den, eller i det mindste omslutte den.

Lige efter begravelsen med den ynkeligt lille kiste, havde han kastet sig ud i *Stormen*. Det var en undvigemanøvre, og det kendte han sig selv godt nok til at vide allerede dengang, men det skulle også vise sig at blive en slags genfødsel.

Miranda skulle blive den datter, der ikke var forsvundet; som

havde været en beskyttende engel, der opmuntrede sin bortviste far, mens de drev omkring i deres lækkende båd på det mørke hav; som ikke var død, men derimod var vokset op og blevet en yndig pige. Det, han ikke kunne få i livet, kunne han stadig få et glimt af i sin kunst. Kun et glimt ud af øjenkrogen.

Han skabte en passende scenografi til sin genfødte Miranda, som han bragte til live med ren og skær viljestyrke. Han ville overgå sig selv som skuespiller og instruktør. Han ville sprænge alle rammer, han ville vride virkeligheden om, til den klingede skarpt. Der var en feberagtig desperation i hans anstrengelser dengang for længe siden, men havde al den bedste kunst ikke altid desperation i sin kerne? Var det ikke altid en udfordring til døden? En trodsig langfinger på kanten af afgrunden?

Hans Ariel, havde han besluttet, skulle spilles af en transvestit på stylder, som ville forvandle sig til en gigantisk ildflue på bestemte tidspunkter. Hans Caliban skulle være en ussel hjemløs – sort eller måske indiansk – og ydermere skulle han være lam, så han måtte skubbe sig selv rundt på scenen på et stort skateboard. Stephano og Trinculo? Dem havde han ikke helt på plads, men bowlerhatte og skridtbeskyttere var med i planerne. Ligesom jonglering var det: Trinculo skulle jonglere med nogle ting, han fandt på stranden på den magiske ø, som for eksempel blæksprutter.

Hans Miranda ville blive prægtig. Hun skulle have et vildt sind, som fornuften sagde ham, hun ville have haft – først skibbruden, og derefter løb hun omkring på øen i tolv år, højst sandsynligt barfodet, for hvor skulle hun have fået sko fra? Hun måtte have haft fødder med lædersåler.

Efter en udmattende eftersøgning, hvor han havde afvist de blot unge og de blot smukke, havde han givet rollen til en tidligere barnegymnast, som havde vundet sølv i de nordamerikanske mesterskaber, og som var kommet ind på den

nationale teaterskole, en stærk, smidig, alfeagtig pige, som kun lige var begyndt at folde sig ud. Anne-Marie Greenland hed hun. Hun var så ivrig, så energisk og netop fyldt seksten. Hun havde ikke megen erfaring inden for teatret, men han vidste, at han kunne få det frem i hende, han ønskede. En optræden så livagtig, at det ikke engang ville være en optræden. Det ville være virkelighed. Gennem hende ville hans Miranda vende tilbage til livet.

Felix selv skulle spille Prospero, hendes kærlige far. Beskyttende – måske for beskyttende, men kun fordi han handlede ud fra det, der var bedst for hans datter. Og klog, klogere end Felix. Men selv en så klog mand som Prospero var alligevel dum nok til at stole på dem, der var tæt på ham, og alt for optaget af at perfektionere sine evner som troldmand.

Prosperos magiske klæder skulle være lavet af dyr – ikke rigtige dyr eller realistiske dyr, men plysdyr, hvor man havde fjernet indmaden og derpå syet dem sammen med hinanden: eger, kaniner, løver, en tigerlignende tingest samt adskillige bjørne. Disse dyr ville fremhæve Prosperos overnaturlige og alligevel naturlige kræfters elementære karakter. Felix havde bestilt nogle kunstige blade og havde spraymalet guldfarvede blomster og pangfarvede fjer, som blev sat ind mellem de bløde plysdyr for at give hans kåbe ekstra krudt og dybde i sit udtryk. Han skulle svinge med en stav, han havde fundet i en antikvitetsbutik: en elegant, edwardiansk stok med et rævehoved af sølv på toppen og øjne, der så ud til at være lavet af jade. Den var lidt beskeden i længde til at være en tryllestav, men Felix kunne godt lide at sammensætte ekstravagance med underdrivelse. En sådan omtrent firs år gammel rekvisit kunne tilføre en vis ironi til afgørende øjeblikke. I slutningen af forestillingen, under Prosperos epilog, havde han planlagt en solnedgangseffekt med glimmerkonfetti, der faldt ned som sne.

Denne version af *Stormen* ville være genial, den bedste forestilling, han nogensinde havde sat op. Han havde været – indser han nu – sygeligt besat af den. Den var som Taj Mahal, et overpyntet mausoleum opført til ære for skyggen af noget elsket, eller en uvurderlig, juvelbesat kiste med aske indeni. Men den var mere end det, for inden i den fortryllede boble, han var i gang med at skabe, ville hans Miranda komme til live igen.

Så meget mere knugende var det for ham, da det hele faldt fra hinanden.

3. Tronraner

De skulle lige til at gå i gang med prøverne, da Tony havde bekendt kulør. Tolv år senere kan Felix stadig huske hver eneste stavelse i det sammenstød.

Samtalen var begyndt almindeligt nok til deres faste møde en tirsdag eftermiddag. På disse møder plejede Felix at gennemgå en liste med opgaver, Tony skulle udføre, og Tony plejede at opdatere Felix om de ting, der krævede hans opmærksomhed eller underskrift. Som regel var der ikke mange af disse, fordi Tony var så effektiv, at han allerede havde taget sig af de vigtigste sager.

“Lad os få det her overstået hurtigt,” var Felix begyndt, som han havde for vane. Han havde med et vist ubehag bemærket mønstret med skiftevis harer og skildpadder på Tonys slips: uden tvivl et forsøg på humor. Tony havde en forkærlighed – en mere og mere lapset forkærlighed – for dyre nipsting. “Min liste for i dag: Nummer et, vi er nødt til at udskifte lys-teknikeren; han giver mig ikke det, jeg skal bruge. Dernæst, hvad angår den magiske klædedragt, må vi have fundet –”

“Jeg er bange for, at jeg har dårlige nyheder, Felix,” sagde Tony. Han var iklædt endnu et nyt, lapset jakkesæt; hvilket som regel betød, at der var bestyrelsesmøde. Felix havde fået for vane at springe dem over. Formanden, Lonnie Gordon, var en hæderlig mand, men han var dødkedelig, og resten af bestyrelsen var en samling papirnussende nikkedukker. Han spildte imidlertid ikke megen tid på at beskæftige sig med dem, for Tony holdt fint styr på dem.

“Nå? Og hvad er så det?” spurgte Felix. Dårliche nyheder betød som regel et ligegyldigt brev med en klage fra en utilfreds mæcen. Skulle Lear absolut tage *alt* sit tøj af? Eller det kunne være en renseriregning fra en teatergænger på forreste række, som ufrivilligt havde deltaget i en splatterscene: Macbeths bloddryppende hoved kastet lidt for energisk ud på scenen, Gloucesters løsrevne øjeæble, der smuttede ud af hånden på ham, der rev det ud, og hvis væmmelige slim havde plettet det blomstrede silkestof og var så frygtelig svært at få af igen.

Tony tog sig af den slags sure klager, og han klarede dem nydeligt – han serverede en passende portion undskyldninger blandet med smiger – men han ville altid gerne lige holde Felix orienteret i tilfælde af et sammenstød af den ubehagelige slags ved sceneindgangen. Hvis han blev kritiseret, kunne Felix godt finde på at overreagere med en overflod af malende adjektiver, sagde Tony. Felix sagde, at hans sprog altid var passende til lejligheden, og Tony svarede *selvfølgelig*, men det var aldrig en god ting set fra en mæcens synsvinkel. Og desuden kunne det ende i aviserne.

“Desværre,” sagde Tony nu. Han holdt en pause. Han havde et besynderligt udtryk i ansigtet. Det var ikke et smil. Det var nedadrettede mundvige med et smil nedenunder. Felix kunne mærke hårene i nakken prikke. “Desværre,” sagde Tony til sidst med sin mest elskværdige stemme, “har bestyrelsen besluttet at afbryde din kontrakt. Som kunstnerisk leder.”

Nu var det Felix’ tur til at holde en pause.

“Hvabehar?” sagde han. “Det er en spøg, ikke sandt?” Det kan de da ikke, tænkte han. Uden mig ville hele festivalen ryge sig en tur! Bidragyderne ville flygte, skuespillerne ville sige op, de prestigefyldte restauranter og souvenirbutikkerne samt alle B&B’erne ville lukke, og byen Makeshiweg ville synke tilbage i den glemsel, han så dygtigt havde trukket

den ud af sommer efter sommer. Hvad havde den da ellers at bryste sig af, bortset fra en endestation? Rangering af togvogne var ikke et tema. Man kan ikke bygge en menu op omkring en endestation.

“Nej,” sagde Tony. “Jeg er bange for, at det ikke er nogen spøg.” Igen en pause. Felix sad og stirrede på Tony, som om han kiggede på ham for første gang. “De synes, at du er ved at miste ... du ved, taget.” Endnu en pause. “Jeg forklarede dem, at du har været i chok lige siden din datter ... lige siden din nylige, tragiske sorg, men at jeg var sikker på, at du ville komme over det.” Det her var så langt under lavmålet, at det tog vejret fuldstændig fra Felix. Hvor vover de at bruge det som undskyldning? “Jeg prøvede virkelig, så godt jeg overhovedet kunne,” tilføjede Tony.

Det var løgn. Det vidste de begge to. Lonnie Gordon, formanden, ville aldrig have udtænkt et statskup som det her, og resten af bestyrelsesmedlemmerne var nogle nuller. Udvalgte mænd, valgt af Tony. Og udvalgte kvinder, der var to af dem også. Hver og en var de blevet anbefalet af Tony.

“Taget?” sagde Felix. “Mit skide *tag*?” Hvem havde nogensinde haft bedre tag på tingene end ham?

“Nå ja, så dit greb om virkeligheden,” sagde Tony. “De mener, at du har psykiske problemer. Det er forståeligt nok, sagde jeg til dem, i lyset af din ... men det kunne de ikke se. Kappen med dyrepels var for langt ude. De så tegningerne. De sagde, at vi ville få alle dyreværnsforeningerne på nakken som en sværm rasende hvepse.”

“Det er jo latterligt,” sagde Felix. “Det er ikke rigtige dyr, det er *physdyr* til børn!”

“Men du er nødt til at se i øjnene,” sagde Tony med nedladende tålmodighed, “at det ikke er det, der er hovedsagen. De ligner dyr. Og kappen er ikke den eneste indvending. De trækker for alvor grænsen ved Caliban som lam. De siger, at